

17. STUDIJA

BUDUĆE NASLJEDE NOVOG STVORENJA – USKRSNUĆE

Oko i Uho Vjere Moraju Biti Dobro Obučeni Da Shvaćaju Duhovne Stvari Sa Jasnoćom – „Jer kao što u Adamu Svi Umiru, isto će tako u Kristu Svi biti Oživljeni” – Poslije Uskrsnuća u Život – Anastasis – Ponovno ustajanje ili Uskrsnuće – Ne Sud ili Suđenje, za Prošle Grijehe Nego Daljnje Suđenje Za Život – „Koji budu smatrani dostojnima Uskrsnuća” – Kazne za Grijehe ovoga Života – „Grijesi nekih ljudi idu prije na sud” – „Tako je i [Glavno] uskrsnuće [Posebnih] mrtvih” – „Nije se još očitovalo što ćemo biti” – „Biti ćemo poput Njega.”

SAMO u omjeru u kojem su oko vjere i uho vjere obučeni kroz božansku Riječ, Nova su Stvorenja osposobljena da s bilo kojom jasnoćom shvate veličinu i slave njihovog budućeg nasljedstva. Oni to ne mogu čak niti početi shvaćati kao tjelesni ljudi, niti to mogu činiti nakon što su napravili potpuno posvećenje i primili Sveti Duh kao zalog budućnosti. Do tog vremena njihovo znanje o budućnosti, čak i nakon što su došli u zajedništvo s Bogom vjerom i opravdanjem, bilo je predstavljeno u Levitima, kojima, iako su bili prihvatljivi štovatelji i sluge Šatora nije bilo dopušteno da uđu u nj i prinesu kad na njegovom zlatnom oltaru, pa čak niti da promatraju njegovu veličanstvenost. Kakvo god znanje Leviti mogli imati o slavama „Svetinje,” njegova svijećnjaka i svjetlosti odatle, njegovog stola kruhova predstavljanja, njegovog zlatnog oltara i kada, bilo je ono što su o njima naučili od posvećenih svećenika, koji su jedini imali pristup.

Obraćajući se ovim Kraljevskim Svećenicima Novog Stvorenja Apostol pokazuje, da čak i sa njihovim najpotpunijim postignućem milosti i znanja i vjere i duhovnog vida, oni neće u sadašnjem životu biti u stanju shvatiti s jasnoćom stvari

budućnosti, nego ih i dalje moraju prihvatiti vjerom. Njegove su riječi: „još se nije pokazalo što ćemo biti. A znamo: kad se on pojavi, bit ćemo njemu slični, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.” (1. Ivan. 3:2) To je zadovoljavajuće Gospodinovom narodu, iako bi mogli i bez neprikladnosti biti znatiželjni znati sve pojedinosti glede svojih duhovnih tijela, oblika, veličine, elemenata itd., oni mogu dobro zamisliti da će novi uvjeti biti toliko različiti od sadašnjih uvjeta da je to izvan sposobnosti čovjekovog mozga da razumije, bez obzira koliko je dani opis određen. Ali cijelo je pitanje riješeno uvjerenjem da će Crkva biti poput svog Gospodina i vidjeti njega – ne kao što je bio u dane svog poniženja, čovjeka Krista Isusa, niti onako kako se učenicima ukazao nakon njegova uskrsnuća, odjevenog u tijelo u raznim oblicima, s raznim odjevnih predmetima – nego vidjeti ga „takvog kakav jest,” promatrati njegovu slavu i biti poput njega, dijeleći njegovu slavu. Ovo je dovoljno.

Međutim, drago nam je da je Gospodin podigao veo donekle, dopuštajući nam letimičan pogled na nove uvjete našeg budućeg nasljedstva u opisu Prvog uskrsnuća, kakvog nam je dao apostol Pavao. (1. Kor. 15:41-44) Cijelo je poglavlje duboko zanimljivo svakom članu Novoga Stvorenja – ne samo reci koji se odnose na Prvo uskrsnuće, kojim će Crkva, malo stado, Kraljevsko Svećenstvo, biti usavršeno i ući u Gospodnje radosti, nego i razumnošću svojih sugestija što se tiče buduće nade svijeta. Doista, iako je Apostol svoju poslanicu uputio svetima, ipak da je opisao samo Prvo uskrsnuće moglo je samo opravdati neke pretpostavke da blagoslov vrijedan spomena ne ostaje za svijet čovječanstva, ili je možda mogao opravdati druge u razmišljanju da će uskrsnuće svijeta biti slično no tek kasnije. Spominjanje dva uskrsnuća je stoga od posebne pomoći kao potkrepljivanje svjedočanstva Svetoga Pisma da Bog ima poseban dio rezerviran na nebu za Crkvu – duhovni dio – i da on ima

zemaljski dio koji će se s vremenom otkriti, i biti ponuđen svijetu općenito. Zbog ove veze između Prvog uskrsnuća blaženih i svetih, Crkve (Otk. 20:6), i naknadnog uskrsnuća svih ljudi koji će na kraju prihvatiti Božju naklonost, bit će preporučljivo da ovu temu uzmemo baš onako kako ju Apostol predstavlja, i razmotriti oba uskrsnuća.

„Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će svi u Kristu oživjeti.”
– 1.Kor. 15:22 –

Ova je izjava iznešena kao zaključak Apostolovog argumenta koji mu prethodi. On raspravlja s nekima sklonima negirati uskrsnuće mrtvih, koje on potvrđuje. Ističe da je njihova tvrdnja iracionalna, jer ako mrtvi ne mogu uskrsnuti, tada ni Krist nije uskrsnuo iz mrtvih; i ako Krist nije uskrsnuo iz mrtvih, mi nemamo Spasitelja, nemamo Zagovornika, nemamo Pomoćnika i slučaj i Crkve i svijeta je beznadan. Budući je kazna za grijeh bila *smrt*, bilo je potrebno da Krist *umre* za naše grijehе, prema Svetom Pismu; ali ako nikada nije izašao iz mrtvih, naš je slučaj bezizlazan kao da se nikada nije poduzelo naše otkupljenje, jer, čak i kad bi čovječanstvo bilo oslobođeno od prokletstva Adamova prijestupa, oslobođeno *smrtne* presude, i dalje bi bili u bezizlaznom stanju, u potrebi za obnovom; a da bi to dobili, trebali bi Velikog liječnika, velikog Restauratora.

Nakon stavljanja najjačeg zamislivog naglaska na nužnost Kristova uskrsnuća, kao i smrti, govoreći: „Ako Krist nije uskrsnuo, vaša je vjera uzaludna, vi ste još u vašim grijesima. Tada i oni koji su usnuli u Kristu su propali” – Apostol se nastavlja baviti s tom temom kao nečim dokazanim, riješenim izvan svake kontroverze, govoreći: „Ali sada je Krist uskrsnuo iz mrtvih i postao prvina od onih koji su spavali.”

Pokazavši tako svoju temu i utvrdivši vjeru svojih čitatelja u opću istinu da uskrsnuće ne samo da nije nemoguće, već i

neophodno, te da dokaz o tome leži u činjenici da se naš Gospodin nije samo pretvarao da je mrtav, nego da je stvarno „*umro* za naše grijeha” i da je jednako tako stvarno i ustao iz mrtvih, on ističe da mi na toj osnovi vjere imamo prednost razmišljati o našoj rasi kao mrtvoj u Adamu – ne kao izumrloj, ne toliko stvarno mrtvoj, već kao da spava. U skladu s Gospodinovim obećanjem mi se imamo prednost nadati za njih, da će se ujutro – jutro uskrsnuća – svi probuditi iz njihovog sna i doći u povoljnije uvjete od ovih sadašnjeg vremena – u stanje u kojem grijeh i smrt neće vladati; u stanje u kojem Sotona neće imati moć smrti, nego će biti svezan; i u kojem će Otkupitelj imati potpunu vlast i upotrijebit će tu moć za puštanje zatvorenika iz velike zatvorske kuće smrti. To uzdizanje bit će za one od njih koji će, pod povoljnim uvjetima, čuti (poslušati) njegov glas i hoditi povišenom cestom svetosti, gore, gore, gore, iz doline sjene smrti do potpunog savršenstva života i mira i blagoslova koje im je izvorno pružio njihov Stvoritelj, ali koje su izgubili neposlušnošću oca Adama i koje su povratiti zaslugom drugog Adama i poslušnošću njemu. To Apostola vodi do premise (redak 21) da je Božji plan da „Budući da je po *čovjeku* došla smrt, po *čovjeku* dolazi i uskrsnuće od mrtvih.” Nema nikakve pogreške u pogledu onoga što Apostol misli, da je prvi čovjek preko kojeg došla smrt bio Adam i da je drugi čovjek po kojemu dolazi uskrsnuće „čovjek Krist Isus”, koji je objavio u vrijeme svog tijela, „Moje tijelo dat ću za život svijeta.” I opet, govoreći o namjeravanim rezultatima ove žrtve, on je rekao: „Ja sam uskrsnuće i život.” Ivan 6:51; 11:25

Izjava naše zajedničke verzije Biblije, da „Kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti,” je očito pogrešan prijevod. Stojeći u tom obliku u sukobu je s drugim tekstovima Svetog Pisma, koji izrazito *ograničavaju* broj onih koji će kroz Krista *oživjeti*. Pogrešan prijevod favorizira

doktrinu univerzalnog spasenja, u tome što čini se da podrazumijeva da Božja naklonost i blagoslov kroz Krista neće ni u kojem smislu riječi uzeti u obzir karaktere onih kojima će život biti dat. Međutim, drugi tekstovi Svetog Pisma vrlo jasno pokazuju da neće svi „ući u život,” nego samo oni koji „izvršavaju volju Oca koji je na nebesima.” Jasna izjava o toj temi se nalazi u Gospodinovim riječima: „Tko ima Sina ima život; a tko nema Sina Božjega, *nema ni života.*” (1. Ivanova 5:12)

Mnogi, čitajući ovaj tekst, ne uspijevaju dati snagu riječi, „*oživjet će.*” Oni misle da odlomak označava tek buđenje iz smrtnog sna; ali njegovo je značenje mnogo opsežnije i dragocjenije od ovoga. Smrt koja je došla preko Adama bila je ne samo gubitak malog djelića života kojeg svijet posjeduje danas; nego gubitak života u svom potpunom smislu i najpotpunijoj mjeri, u kojoj ga je Adam posjedovao kao predstavnik cijele ljudske obitelji. Kao što je „umrijeti” značilo gubitak čitavog života, a Adamovo umiranje započelo je odmah nakon njegove osude, pa „oživjeti” ne bi samo značilo vraćanje natrag prema savršenom životu iz smrti, već bi se pravilno shvatilo da znači obnavljanje u potpuno savršenstvo života kakvo je Adam imao prije grijeha – postati živ u smislu podizanja iz smrti. Ispravno je da treba shvatiti ovo puno značenje riječi „život” u razmatranju ovog teksta, i trebali bismo se sjetiti da je s Gospodinova stajališta čitava Adamova rasa mrtva; ne samo oni koji su otišli u grob, već i oni koji su na putu tamo. Procjena našeg Gospodina u vezi života i smrti ilustriraju njegove riječi: „pusti neka mrtvaci pokapaju svoje mrtvace.” (Mat. 8:22) Ovdje se nevjernike naziva mrtvima, zbog toga što nemaju nikakvo jedinstvo sa Životodavcem; dok se vjernike jednako naziva živima, iako su spašeni od smrti još samo nadom, i ne mogu doživjeti stvarno izbavljenje od vlasti smrti sve do uskrsnuća. (2. Kor. 1:10; Rim. 8:24)

Poslije Uskrsnuća u Život

Ovaj tekst pravilno prevodimo kad ga prevodimo: „Kao što svi u Adamu umiru, tako će i svi u Kristu oživjeti.” Samo su oni koji su vitalno povezani s Adamom umrli zbog njegovog grijeha. Sotona, iako otac laži i ubojica od početka, nije umro zbog Adamova grijeha, jer nije bio u Adamu kad je ovaj osuđen na smrt; isto tako ni anđeli koji nisu zadržali svoje prvotno stanje nisu sudjelovali u Adamskoj smrti, jer nisu bili *u Adamu*. Apostolova poanta je da je Adam bio otac ili životodavac, rase, i da je zbog neposlušnosti on i rasa koja je bila u njegovim slabinama, naslijedio uvjete smrti koji ih požuruju u grob manje ili više brzo. E, stoga, kao što su svi koji su bili *u Adamu* dijelili njegovu osudu i presudu, tako će svi *u Kristu* dijeliti božansku naklonost kroz njega.

Adamova rasa bila je u njemu stvarno i pravno, bez bilo kojeg izbora ili volje – u njemu po prirodi. Oni *u Kristu* dolaze u njega milošću – pojedinačno i pod uvjetima. Pod božanskom pripremom, *otkupljenje* Adama od osude smrti na kraju će utjecati na svu njegovu rasu, do mjere oslobađanja od smrtne kazne, i u daljnjoj mjeri pružajući im svjetlost, znanje i mogućnost dolaska *u Krista*; ali to će biti samo za one koji će iskoristiti tu prednost i doći u Krista, koji će *oživjeti* u punom, pravom smislu te riječi – potpuno podignuti iz smrti. Adamova supruga bila je *od* njega i on ju je predstavljao, baš kao i njegova djeca u njegovim slabinama: i tako je i s Kristom. Njegova nevjesta ili Crkva najprije je razvijena i dobiva život od njegovog života; i kasnije svijet, probuđen iz „sna” smrti i doveden do spoznaje Istine tijekom Milenija, bit će privilegirani ući *u njega*, kao njihovog „oca” posvećenjem (Iza 9:6); i ako ostanu u tom odnosu to će značiti njihov razvoj do potpune obnove ljudskog savršenstva – prema svemu što je izgubljeno u prvom Adamu. Tako će svi *u Kristu* biti dovedeni do

savršenstva života – „oživjeti” u apsolutnom i potpunom smislu. Oni su bili u prvom davatelju života po prirodi i nisu uspjeli kroz njegov neuspjeh. Uskoro će im biti dana prilika za stupanje u vezu s drugim Adamom ili životodavateljem, i ako će se kao prikladna djeca pokoravati njegovu glasu oni će živjeti – oživjet će.

Ova interpretacija, i nijedna druga, uklapa tekst u kontekst. Apostol nastavlja sa argumentom: Nakon što govori: „tako će i svi u Kristu oživjeti,” dodaje, „Ali svaki po svom redu.” Kao prvi red, spominje Crkvu, Nevjestu, Kristovo tijelo „Krista,” „prvine,” Prvog uskrsnuća. (Filip. 3:10) Oni dolaze u vezu s Kristom tijekom ovog Evanđeoskog doba pod njegovim „uzvišenim pozivom” i čine Kristovo „naročito blago,” i kojima se dodjeljuje život na posebnom nivou postojanja s dodanom slavom, čašću i besmrtnošću ovdje viđeno, a kasnije će biti potpunije prikazano.

„Poslije,” izjavljuje Apostol, drugi red, ostatak onih koji se *smatraju dostojnima života* oživjet će ili biti potpuno podignuti iz grijeha i smrti. Podizanje ove druge klase bit će djelo Milenijskog doba; njihovo „oživljavanje” bit će postupna operacija do kraja tog razdoblja. Iznimka – i stoga, možda, ispravno nazvani drugim redom ili brendom – bit će pobjednici razdoblja prije Pedesetnice, vjerni drevni dostojnici, na koje se poziva Apostol. (Heb 11: 39,40) Budući su priznati od Boga, „dobivši dobar izvještaj” – njihovo suđenje već je bilo održano, bit će nepotrebno da njihovo vraćanje *iz smrti u život* treba biti postupno djelo. Njihovi nedostaci su išli prije na sud. Njihovo uskrsnuće, stoga će biti trenutno, ali drugačijeg reda ili opsega ili klase od Krista, Glave i tijela.

Nakon uskrsnuća drevnih dostojnika u potpuno savršenstvo ljudskog uma i tijela, kao prvi red tjelesnog čovjeka, možemo očekivati da započne rad uskrsnuća s narodima ili ljudima na zemlji u to vrijeme uspostave Kraljevstva – stvarno devet

desetina mrtvi, ali općenito nazvani živima. Iako ne u njihovim grobovima oni će biti s božanskog stajališta *mrtvi*, i odmah će započeti procesi davanja života ili obnove istih. Gospodinovo Kraljevstvo, djelujući u svijetu, i vladajući njime po zakonima pravednosti i ljubavi, bit će jasno pred njima; i Gospodinovo znanje ispunit će cijelu zemlju za njihovo prosvjetljenje. Tada će imati punu mogućnost odabira pravednosti i poslušnosti i vječnog života; ili odabirom nepravednosti, neposlušnosti glasu Sina Čovječjega i koji postaju podložni zahtjevima Kraljevstva za svoje uzdizanje, ako će ikad postići potpunu obnovu, potpuno savršenstvo, *život*.

Nakon što ovi krenu ovim putem u život oni koji su u velikom zatvoru smrti, grobu, biti će pozvani, probuđeni, da se s njima postupa potpuno na isti način. Kada svijet postane spreman primiti ih, drugi, i daljnji će izaći iz groba da uživaju one blagoslovljene mogućnosti obnove, uskrsnuća, pružene za njih Božjom milošću kroz otkupljenje koje je u Kristu Isusu, našem Gospodinu. Ali u svakom slučaju test će biti isti: „svaka duša koja neće poslušati tog proroka [Krista], istrijebiti će se iz naroda [u Drugoj Smrti – „neće vidjeti *život*.”]. Tko poslušava tog proroka, naprotiv, podići će se centimetar po centimetar, korak po korak, iz stanja smrti, sve dok ne bude u Kristu i u potpunosti mu podređen, postići će *život* u njegovoj punini, u svojoj cjelovitosti.

Pitanje će se pojaviti kod nekih, neće li biti potrebno da svaki član ljudske obitelji siđe u grob prije nego što iskusi moći tog uskrsnuća? Odgovorimo da će to biti potrebno za sve one koji će sudjelovati u Prvom uskrsnuću da siđu u stvarnu smrt prije sudjelovanja u tom blagoslovu uskrsnuća, jer takav je bio njihov savez, i takvo je bilo Gospodinovo obećanje njima: „Budite vjerni do *smrti*, i dat ću vam krunu života.” Bilo je

potrebno da Gospodin, Kapetan našega spasenja, ne samo napravi posvećenje u smrt kao živa žrtva, nego nužno također da to posvećenje dovrši u stvarnoj smrti. I isti se princip odnosi na cjelu Crkvu koja je njegovo tijelo i koja mora „nadopuniti ono što nedostaje Kristovim patnjama, da bi bili sudionici s njim u slavi i blagoslovu „*njegovog* uskrsnuća,” Prvog Uskrsnuća. Ali što se tiče svijeta čovječanstva, nije nužno da svi trebaju prvo sići u grob prije sudjelovanja u obnovi, uskrsnuću, uzdizanju.

Kao što smo već vidjeli, cijeli svijet, sa božanskog stajališta se do danas smatra mrtvim od vremena kada je osuda došla na Adama zbog neposlušnosti. Čitav svijet je trenutno u zatvoru, okovan sa slabostima, mentalnim, fizičkim i moralnim. Postoje različiti odjeli u ovom zatvoru i oni koje ljudi zovu živima, ali koje Bog naziva mrtvima (u prijestupima i grijesima i pod božanskom osudom), tako reći još uvijek hodaju u zatvorskom dvorištu, ali još nisu zatvoreni u svoje ćelije, grob; ali oni su u zatvoru i nitko se od njih ne može osloboditi od okova smrti koji su na njima. Ako je nalog za puštanje svih zatvorenika poslan u tamnicu razumljelo bi se da se odnosi, ne samo na one koji su zatvoreni u svoje ćelije, nego na sve koji su bili u bilo kojem smislu riječi iza zatvorskih rešetaka i pod njegovom vlašću i kontrolom kao tamničara. Tako je i sa smrću, velikim tamničarom. On je predao milijune od rase u grob i druge stotine milijuna još uvijek su na djelomičnoj slobodi u dvorištu zatvora, ali čvrsto i sigurno čuvani i prinose službu u uzdizanju i mucu, čekajući izbavljenje.

Gospodin ne objašnjava pojedinosti o tome kako će oni koji su ušli u zatvorske prostorije groba izaći, kako bi mogli čuti glas Sina Čovjeka, i pokoravajući se živjeti. (Ivan 5:25) Mi ne možemo, dakle, proizvoljno odlučivati koja će priroda postupka

biti. Očito nam nije potrebno da razumijemo pojedinosti o ovom pitanju. Ipak, zanimljivo je za nas o tome razmišljati i možemo pretpostaviti da ne će biti uvredljivo Gospodinu ako bismo upotrijebili mašte što se tiče tog postupka. Naša pretpostavka je već bila kratko navedena,* da će svatko tko prima povlasticu, kako raste u znanju i ljubavi, željeti surađivati što je više moguće u blagoslivljanju drugih, posebno onih koji su im rodbinski bliski, i da bi općeniti kanal pristupa Gospodinu na tu temu bio molitva i priprema, u odgovor na što će se odvijati buđenja. Pretpostavljamo da će se svijet tada približiti „Kraljevskom Svećenstvu” za pomoć u bolesti, itd., baš kao što su se i Židovi obično pozivali na Mojsijevo svećenstvo. Stoga molitva će biti uobičajeni kanal za blagoslov.

Anastasis – Ponovno ustajanje – Uskrsnuće

Pravo značenje *uskrsnuća*, kao obećanja postavljenog pred nas u Svetom Pismu, vrlo se općenito izgubilo iz vida, dijelom i zato što se naša Hrvatska riječ uskrsnuće koristi na razne načine. Primjerice, nije neuobičajeno govoriti o „uskrsnuću” odjevnog predmeta koji je bio na neko vrijeme odložen u stranu; i kad se groblje napusti uobičajeno je govoriti o „uskrsnuću” leševa koji su tamo bili pokopani radi uklanjanja i ponovnog pokopa. Pristupajući malo pobliže legitimnoj upotrebi riječi, mnogi Kršćanski puk govori o *uskrsnuću* Lazara, *uskrsnuću* sina udovice iz Naina, *uskrsnuću* Jairove kćeri itd. i prenose istu misao u svojim mislima kad govore o obećanjima uskrsnuća iz Svetog Pisma, da će se dogoditi u ujutro Milenijskog doba. Ova teška pogreška uvelike je zamaglila sve misli na ovu važnu temu. Nije istina da su Lazar i ostali spomenuti uskrsnuli; oni su bili samo probuđeni, reanimirani. Postoji velika razlika između pukog buđenja i potpunog, cjelovitog uskrsnuća iz smrti u

---

*Sv. IV, pogl. xiii. str. 640.

savršenstvo života. Probuditi znači samo ponovno pokreni stroj života – oživljavanje – i to je to sve što je učinjeno za Lazara ili za sina udovice iz Naina, ili za Jairovu kćer. Oni su još uvijek bili pod kaznom smrti, i tek su doživjeli malo produljenje sadašnjih uvjeta umiranja. Nisu bili podignuti gore, podignuti iz smrti u savršene životne uvjete.

Riječ „uskrsnuće,” koju nalazimo u Hrvatskom Novom Zavjetu, izvedena je iz grčke riječi *anastasis* u svakom osim jednog slučaja (Mt 27:53, gdje je s grčkog, *egersis*, i treba ju pravilno prevesti, *ponovno oživljavanje* ili reanimacija). Riječ *anastasis*, koja se javlja četrdeset i tri puta u Novom Zavjetu, znači *ponovno stajati* ili *ponovno se podići*. Nikada se ne koristi za podizanje leša u stojeći položaj iz groba, niti znači puko oživljavanje ili ponovno pokretanje stroja života. Znači nešto daleko važnije. Koristi se kao antiteza ili suprotnost smrti – oporavak od smrti. Da bismo stekli pravilan uvid u značenje riječi *anastasis* mi prije svega moramo imati pravilan pogled na ono što čini život s božanskog stajališta. Tada moramo vidjeti što čini umiranje i smrt; i s ove dvije misli pred našim umom možemo shvatiti misao uskrsnuća, ili ponovno uzdizanje iz smrti u potpuno savršenstvo života od kojeg smo svi u Adamu pali.

Samo je dvoje ljudi ikada posjedovalo život: prvo, Adam, prije njegova prijestupa, prije nego što je na sebe navukao prokletstvo ili smrtnu kaznu i njezine procese umiranja; i, drugi, čovjek Krist Isus. Onog trenutka kada je smrtna kazna bila izrečena protiv Adama život mu je bio oduzet, započeo je umirući proces, i on je bio u *smrti* – dakle više nije bio u *životu*. Nastavio je tonuti sve niže i niže u smrt, sve dok napokon nije je bio potpuno mrtav, kao što je i bio pravno mrtav od trenutka osude. Adamovo potomstvo nikada nije imalo život; iskra koja treperi nekoliko godina nije prepoznata od Boga, s obzirom na činjenicu da smrtna kazna počiva na svima i s obzirom na činjenicu da oni rođeni u svijet ne primaju život u punom

smislu te riječi, već samo umiruće stanje. Kao što je već istaknuto cijeli je svijet već mrtav, sa stajališta Pravde; i Bog prepoznaje živima (čak uračunato) samo one koji su postali sjedinjeni s Božjim Sinom, Otkupiteljem ljudi, Životodavcem.

Ako se ova misao o tome što čini život, a što čini umiranje zadrži na umu – ako se ima na umu sa kakve je slavne visine i savršenstva života čovjek pao u sadašnje stanje degradacije i smrti – tada i tada samo, značenje riječi *anastasis* može biti s pravom shvaćeno da označava *ponovno podizanje na stanje iz kojeg se dogodio pad* u stanje savršenstva u kojem je bio stvoren otac Adam. U ovo stanje savršenstva Bog namjerava dovesti sve od svijeta čovječanstva koji će to htjeti kroz Krista. Uvjet je da oni, kad budu upoznali Istinu, prihvate božansku naklonost i pokažu svoju odanost poslušnošću duhu božanskog Zakona.

Ova riječ *anastasis* nikada se ne koristi u vezi s pukim oživljavanjem mrtvih. Pažljivo ispitivanje četrdeset i tri teksta Svetog Pisma u kojima se ova riječ *anastasis* pojavljuje utvrdit će da su svi u apsolutnom skladu s definicijom i značenjem ovdje priloženima uz riječ – ponovno stajanje, oporavak od smrti, ponovni ulazak u savršeni život. Mogao bi se uzeti u obzir samo jedan tekst od četrdeset i tri koji je nekima nejasan: nalazi se u Heb. 11:35. Tamo je *anastasis* prevedena „oživljeni.” Cijela izjava glasi: „Žene su primile svoje mrtve koji su bili *vraćeni u život.*” čini se da je općenita pretpostavka u vezi s tim riječima takva da se je Apostol osvrnuo na dvije žene čiji su sinovi oživjeli, jedan od proroka Ilije, a drugi od Proroka Elizeja. (1. Kraljevima 17:17-23; 2. Kraljevima 4:18-37) Mi se ne slažemo s ovim mišljenjem iz dva razloga:

(1) Nije u skladu sa značenjem riječi *anastasis*, na što ukazuju druge četrdeset i dvije upotrebe riječi u Novom Zavjetu.

(2) Jer takvo tumačenje ne bi se tako dobro slagalo sa argumentom Apostola u Hebr. 11. Izloženi argument je vjera drevnih dostojnika u Boga i u buduće uskrsnuće, koji bi trebali biti nagrađeni nakon proslavljanje Crkve, kako je navedeno u 40. retku. „Bolje uskrsnuće” kojem bi se mogli nadati i koja je bila osnova njihove vjere, još je uvijek budućnost, kao što je objavljeno u retku 39 – oni „nisu dobili obećanje” – oni nisu dobili nagradu; dakle, svako *buđenje* onih njihovih koji su spavali nije bila nagrada, niti obećanje za kojim su težili. Apostol spominje Gideona, Baraka, Samsona, Jiftaha, Davida, Samuela i proroke, koji su po Gospodnjoj snazi ostvarili predivna djela i u skladu s njihovom vjerom, opasnošću i u mnogim slučajevima žrtvujući, svoje živote u Gospodinovoj službi. Žene su u tom pogledu imale manje mogućnosti, no ipak Apostol bi htio da znamo da su žene, majke i kćeri u Izraelu, čija je vjera u Gospodina bila takva da ih navede na suosjećanje i suradnju s muževima koji su sudjelovali u tim ratovima i žrtvama, bile sudionici sa svojim muževima, sinovima i očevima; i potičući ih na vjernost postali su s njima dionici u žrtvama vjere, i vjerom se radovala budućnosti i spoznali bolje uskrsnuće koje će u konačnici doći Gospodinovim vjernima. Gledajući očima vjere dalje u budućnost, one su u *vjeri* dobile svoje mrtve *ponovno podignute u život* ili „uskrsnućem.” (R.V.) tko će osporiti da ako je Abrahamova vjera, kad je htio ponuditi svog sina Izaka, bila prihvatljiva Bogu, vjera žena, majki i kćeri u Izraelu, koje su u potpunosti ušle u duh muških predstavnika u patnjama, ratovima, izdržljivosti, itd., bila jednako ugodna Gospodinu ; i ne bi li to ukazivalo da ako bi posjedovale sposobnosti muškog roda i one bile odvažne u borbi, vjerne u kušnjama okrutnog izrugivanja i bičevanja i lanaca i zatvora, itd? Takve žene (vjerojatno nekolicina, kao što su bili ljudi koje je Apostol opisao) nesumnjivo također imajući odobravanje od

Gospodina, nesumnjivo će dobiti udio u „boljem uskrsnuću” koje je Gospodin osigurao za ove drevne dostojnike.

Dok *anastasis* znači ponovno podizanje, potpuno, iz smrti, ni u kojem smislu riječi ne ograničava postupak tako da bude trenutani ili postupan. Zapravo, primjećujemo da je uskrsnuće našega Gospodina bilo trenutno, ono iz smrti u savršenstvo života, dok će svijet općenito imati postupno uskrsnuće ili podizanje u život, koje će zauzimati velik dio od tisuću godina, određenih za ovo djelo uskrsnuća ili obnove. Niti *anastasis* mijenja prirodu bića koje će biti podignuto, jer će podignuti biti iste prirode kao kad je umro. Apostol to ističe u svom predavanju o toj temi, uvjeravajući nas da u uskrsnuću Gospodin će svakom sjemenu dati njegovu prikladnu vrstu tijela. (1. Kor. 15: 35-38) Budući je *ljudsko* biće otišlo u smrt, procesi uskrsnuća ne bi promijenili njegovu prirodu, prema značenju ove riječi *anastasis*. To jednostavno znači da je biće koje je u smrti biće koje će biti učinjeno da se ponovno uspravi u život.

Ovdje primjećujemo sklad učenja Svetoga Pisma da je (1) naš Gospodin Isus promijenio svoju prirodu kad je napustio slavu Oca, i postao čovjekom, uzimajući našu prirodu; (2) da je opet promijenio prirodu kad se žrtvovao kao čovjek i bio začeo kao Novo Stvorenje *u vrijeme njegovog krštenja* sa trideset godina. Bilo je to Novo Stvorenje, više ne zemaljsko, već nebesko, koje je uskrsnulo treći dan i primilo tijelo po želji Oca – duhovno tijelo, tijelo prikladne vrste. Potpuno je bio podignut iz smrti u savršenstvo života na nivo postojanja za koji je prethodno bio začeo. Slično Crkva, Novo Stvorenje, pod i povezano s njezinim Gospodinom, Glavom, treba sudjelovati u istom uskrsnuću; i jer se računaju kao članovi njegova tijela za njih se kaže da će sudjelovati u „njegovom uskrsnuću” – Prvom Uskrsnuću (glavnom, najvažnijem). I oni su „ponovno začeti” „začeti od Duha” kao Nova Stvorenja – dakle njihovo uskrsnuće je različito.

Tjelesni čovjek, koji ne postane Novo Stvorenje, koji ne doživi ponovno začće u novu prirodu, ostaje tjelesan čovjek, i njegova *anastasis*, ili ponovno ustajanje, značit će njegovo uzdizanje kao ljudskog bića u potpuno savršenstvo ljudske prirode, iz koje je cijela rasa pala reprezentativno u osobi Adama. „Bolje uskrsnuće” za koje nam Apostol govori da su mu se drevni dostojnici nadali, neće biti Prvo Uskrsnuće, koje je ograničeno na one koji su pozvani tijekom Evandeoskog doba – Krist Glava i Crkva njegovo tijelo. „Bolje uskrsnuće” koje će ovi drevni dostojnici dobiti, superiorno u odnosu na njihova bližnja bića, sastojat će se u tome da će biti trenutno uskrsnuće u ljudsko savršenstvo, na početku Milenijskog doba, umjesto postupnog uskrsnuća „sudovima” tijekom tog doba. To će im omogućiti da budu časne Kristove sluge, sluge Kraljevstva, tijekom Milenija, i kao savršeni ljudi da budu postavljeni „kneževima [poglavarima] po cijeloj zemlji.” (Psalam 45:16) Biti će prednost ovih dostojnika da upravljaju zakonima Kraljevstva, kao zastupnici i predstavnici duhovnog Krista, nevidljivog od ljudi. Njihov blagoslov, dakle, iznad njihovih bližnjih,* će biti dvojak; prvo, u tome što je njihovo suđenje bilo u prošlosti i da će njihova nagrada za savršenstvo biti trenutna, dajući im zbog toga gotovo tisuću godina prednosti nad drugima; i drugo, jer, pod Gospodinovom providnošću, to će im omogućiti da sudjeluju u velikom djelu obnove i blagoslivljanja kao zemaljska faza Kraljevstva,

---

*Veliko Mnoštvo, iako se njih ne može računati kao u sudionike Prvog uskrsnuća i sudionicima njegove slave, časti i besmrtnosti, niti računati s drevnim dostojnicima, ipak mora ih se ubrajati u pobjednike iako je pobjeđivanje bilo kroz veliku nevolju. I kao pobjednici, mora se smatrati da prelaze iz smrt u život i, prema tome, biti će predmetom trenutačnog uskrsnuća, a ne postupnog, kao u slučaju svijeta, čije suđenje je u budućnosti.

ljudski zastupnici ili kanali, preko kojih će Krist velikim dijelom djelovati.

Anastasis svijeta općenito ovisit će o slučaju svakog pojedinca, prema njegovom vlastitom napretku na „povišenoj cesti” svetosti.* Kao što je Učitelj objasnio, „svi što su u grobovima čuti će njegov glas, *te će izaći.*” Ali izlazak je samo buđenje u slučaju onih čiji sud ili suđenje, nisu prethodno uspješno položeni; i kako će samo pobjednici ovog Evandeoskog doba izaći u Prvo uskrsnuće i pobjednici prošlih vjekova u bolje uskrsnuće na ljudskom nivou postojanja, ostatak svijeta izići će, kako je Gospodin objavio, na uskrsnuće suda. Ivan 5: 29+

U Ivanu 5:25, naš Gospodin ukazuje na to kako je ostvaren prijelaz iz smrti u život, govoreći: „Dolazi čas, i sada je, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega, i oni koji čuju, živjet će.” Imajući na umu da je cijeli svijet mrtav s božanskog stajališta, vidimo da su apostoli i rana Crkva bili pozvani iz ovog mrtvog svijeta, i kao njegovi članovi dobili priliku čuti životnu poruku od Sina Božjeg. Srazmjerno tome koliko su poklonili pažnju, došli su u sve bliži i bliskiji vitalni odnos sa Životodavcem: i tako svi koji su od tog dana postali jedno s njim pa do danas su čuli [poslušali] njegov glas, njegovu poruku i proporcionalno su došli u njegovu naklonost i dijelit će njegove nagrade. Sličan će biti postupak nadolazećeg doba: „Znanje o Gospodinu

---

* Sv. I, str. 205.

+ Prevođenje naše Opće Verzije, „uskrsnuće osude,” je ozbiljna pogreška koja je uvelike pomogla u zamagljivanju umova mnogih u pogledu pravog značenja ovog odlomka. Čini se da su mnogi pokupili iz toga misao da će neki uskrsnuti samo da bi bili prokleti ili ponovno osuđeni. Upravo je obrnuto od toga istina. Riječ prevedena „osuda” u ovom je retku grčka riječ *krisis* koja se javlja više puta u istom poglavlju i pravilno je prevedena sud. Tako je trebala biti prevedena u ovom slučaju, a prevedena je tako u Revidiranoj Verziji.

ispunit će cijelu zemlju,” i „Neće biti potrebe reći bližnjemu, upoznaj Gospodina, jer svi će ga poznavati od najmanjeg do najvećeg.” „Svi koji su u njihovim grobovima izići će,” bit će probuđeni da mogu „čuti glas Sina Božjega, a oni koji čuju [poslušaju] živjet će.”

Kao i kod Evanđeoske crkve u današnje vrijeme, slušanje glasa Božjeg Sina postupna je stvar, propis po propis, zapovijed po zapovijed, tako će biti i sa svijetom tijekom Milenijskog doba. Poslušni će postupno doći do jasnijeg i jasnijeg uvažavanja duljine i širine i visine i dubine božanske ljubavi i pravde i pripreme. Ali oni koji će se pokoriti zapovijedi tog velikog Učitelja tada neće dobiti progone i protivljenja, kao oni koji sada žele slijediti njegovu Riječ, jer tada će Sotona biti svezan i zakoni Kraljevstva bit će na snazi i oni koji su u skladu s pravednošću bit će blagoslovljeni i uzdignuti, a oni koji bi se borili protiv Kraljevstva i suprotstavili se njegovoj vladavini u bilo kojem posebnom slučaju nakon razumnog suđenja bit će smatrani prezirateljima milosti Božje, i bit će odsječeni između ljudi. (Djela apostolska 3:23; Iza. 65:20)

Vidimo, stoga, da izjava našega Gospodina o sveopćem buđenju mrtvih znači veliki blagoslov, plod njegova otkupiteljskog rada. Vidimo da oni koji su činili dobro, koji će izaći na „uskrsnuće života” – tj. koji će u potpunosti uskrsnuti živima – može se odnositi samo na pobjedničke klase, Crkvu, drevne dostojnike i veliko mnoštvo. Samo se za njih može reći da su činili dobro, učinili dobro po Gospodinovoj procjeni – prošli božansko odobravanje. Ne bismo trebali razumjeti da izraz „činili dobro” znači savršeno učinjeno, po božanskom standardu u mislima, riječima i djelima, jer Apostol nam izričito objašnjava da „nema pravednika, ne, ni jednoga,” u svim tim pojedinostima. Najbliži pristup pravednosti koji je moguć svakome od nas jest čistoća srca – pravednost namjere.

Ostatak svijeta svi su uključeni u izraz „oni koji su činili zlo” – koji nisu bili prihvatljivi Bogu. To uključuje ne samo one koji nisu bili prihvatljivi kao pogani, jer nisu upoznali velikog Otkupitelja, i, prema tome, nisu bili privilegirani pristupiti Ocu preko njega, nego to uključuje, također, sve one koji su čuli ponešto što se tiče Isusa i koji su razumjeli nešto glede njegovog djela pomirenja, i koji, posjedujući to znanje u raznim stupnjevima, se nisu odazvali na prednosti i prilike koje su im bile dodijeljene – nisu se posvetili potpuno, skroz. Svi ovi, s božanskog stajališta, „su činili zlo” – nemaju odobravanje.

Odmah će se primijetiti da ova klasa uključuje mnoge „vrlo cijenjene među ljudima,” u i izvan nominalnih crkvenih sistema – mnogi plemeniti, mudri, bogati, veliki i učeni. To sigurno mora uzrokovati da se naša srca raduju, dakle, što je Gospodin osigurao i njihovo buđenje također, i to iako neće „izaći” na uskrsnuće života oni će „izaći” da imaju mogućnosti sudjelovanja u postupnom uskrsnuću *kroz sudove* da tijekom Milenijskog doba, tisućugodišnjeg dana suda, * ili suđenja, oni mogu podnijeti svoje testove pod tako povoljnim uvjetima na koje je ukazala Božja Riječ.

Oni će čuti glas Sina Božjeg – ne žargon sukobljenih vjeroispovijesti, izražen od različitih sekta Kršćanstva i svijeta. To će biti čisti jezik, ili čista poruka, koja će im biti dana. (Sef. 3: 9) Njihove će im se slijepe oči otvoriti; njihove gluhe uši će se odčepiti; oni će čuti; oni će znati; i bit će u potpunosti njihova krivnja ako ne profitiraju od radosne poruke i ne uhvate se Božjih povlastica pruženih im kroz Životodavca, Krista, i tako korak po korak, centimeter po centimeter, ostvare pobjedu nad svojim slabostima i nesavršenostima, mentalnim, moralnim i fizičkim, sve dok, po

---

*Sv. I, str. 137.

završetku suda ili vremena suđenja ne postignnu životne uvjete – savršenstvo – sve što je bilo izgubljeno u Adamu i otkupljeno dragocjenom Kristovom krvlju.

Ne Sud, Ili Suđenje, Za Prošle Grijehe; Nego Daljnje Suđenje Za Život

Moramo imati na umu da ispitivanja i suđenja na koje će tada svijet biti stavljen općenito neće biti po prirodi suđenja kojima su zločinci izloženi u sadašnje vrijeme, kada Sud i porota ispituju dokaze kako bi utvrdili je li krivac kriv ili nije i ako je, kakva kazna bi trebala biti. Nema sumnje u pogledu krivnje naše rase, i ne predlaže se nikakvo suđenje ili presuda da bi se utvrdilo je li čovjek kriv za neposluh Bogu, niti utvrditi je li Božja smrtna kazna bila pravedna.

Sud, ili suđenje, Milenijskog doba bit će na potpuno drugačijim osnovama, i više bi odgovaralo tretmanu djeteta za koje je roditelj utvrdio da je krivo i dostojno udaraca, i koje je dobilo udarce, i nakon što je dobilo kaznu roditelj bi ga pitao: „Sad, priznaješ li tvoju krivnju? Priznaješ li pravdu kazne koju si dobio? i jesi li voljan ubuduće biti poslušno dijete?” Na potvrđan odgovor roditelj može reći – „Vidjet ćemo! Presudit ću, ili iskušat ću te ili ispitat ću te danas, i ako utvrdim da se iskreno kaješ i usrdno želiš ispuniti moju volju, navečer ću te vratiti u potpuno zajedništvo i dodijeliti ti sve prednosti koje si imao prije prijestupa.” Takva je priroda suda ili suđenja sljedećeg doba – suđenje kako bi se utvrdilo koji su pripadnici okrivljenog svijeta, nakon što su pretrpjeli plaću za grijeh, smrt, za šest tisuća godina, uz uzdisanje i porođajne muke naučili lekciju o prekomjernoj grešnosti grijeha i veliki blagoslov koji prati pravednost i koji će željeti biti u svemu sukladni volji Božjoj.

Poslušnost će se primjenjivati od početka i samo oni koji nedvosmisleno odbiju napredovati bit će odsječeni čak i nakon sto godina suđenja; takvima koji naprave čak i izvanjski napredak, i izvana se usklađuju sa zakonima Kraljevstva, bit će dopušteno ići dalje i pružit će im se prilike rasta u milosti, znanju i ljubavi. Ali na kraju Milenijskog doba doći će presudan test svih – ne u odnosu na njihovo vanjsko ponašanje, što je moralo biti dobro, inače se ne bi mogao održati njihov položaj, nego bi prethodno bili odsječeni od života, u Drugoj smrti. Ovo posljednje ispitivanje bit će u pogledu njihove odanosti načelima *pravednosti u srcu*. Svi će biti testirani u tom pogledu; i svi za koje se u potpunosti ne utvrdi da nisu temeljito pronađeni odanima i poslušnima Gospodinu bit će odsječeni u Drugoj smrti – neće im biti dopušteno ići dalje u uživanju božanskih povlastica. Ali kako je milostivo napravljena božanska priprema! Koliku dugotrpljivost našeg Nebeskog Oca i našeg Otkupitelja prema djeci ljudskoj ovaj plan pokazuje! Sigurno takvo strpljenje i strpljivost privući će Gospodinu sve koji će biti dostojni vječnog života; i s obzirom na uništavanje drugih, svi u skladu s Gospodinom bit će spremni reći na jeziku nadahnuća, „Istinite i pravedne su tvoje presude, Gospodine Bože svemogućí! „ (Otk. 15: 7)

Koji Budu Smatrani Dostojnima Uskrснуća

Sa tog stanovišta vidimo značenje Gospodinovih riječi, „Ali oni koji su se našli dostojnima zadobiti onaj svijet i uskrsnuće.” (Luka 20:35) Izuzetna nekolicina, samo „malo stado,” smatraju se dostojnima za postizanje tog svijeta i „boljeg” uskrsnuće prije Milenija. Velika masa čovječanstva, uključujući i one kojima je Gospodin uputio ove riječi, izaći će na „uskrsnuće suda,” i tada će ostati na njima da se dokažu dostojnima savršenog života, kojima će samo biti dopušteno nastaviti i nakon Milenijskog doba u vječna doba budućnosti.

Poslušnima će samo biti dopušteno *dostizanje* uskrsnuća, podizanje potpuno i cjelovito iz smrti – postupni napredak i postupno postizanje. Kao što smo već vidjeli, oni koji tada će hodati povišenom cestom svetosti moraju „ići naprijed.” To će biti uzlazni, put na gore i zahtijevat će napora i pobjeđivanja od strane onih koji bi htjeli dohvatiti sve što je izgubljeno – ljudsko savršenstvo.

Dok pomno proučavamo ovu značajku božanskog plana, mi smo začuđeni s njegovom razumnošću i dosljednošću, te prednostima koje će ponuditi onima za koje je predviđen. Mi lako možemo vidjeti, na primjer, da bi bilo koji drugi plan bio na štetu onih za koje su Milenijske prednosti posebno osmišljene. Uzmimo za primjer Nerona. Pretpostavimo da je dobio trenutno uskrsnuće u život – pretpostavimo da bi trebao „izaći” iz groba savršen, mentalno, moralno i fizički: to ne bi bio Neron. To savršeno biće ne bi se moglo u bilo kojem smislu riječi poistovjetiti sa Neronom iz prošlosti; niti bi ga oni koji su mu bili suradnici mogli identificirati. Niti ga možemo zamisliti da „izađe” savršen u pogledu ljudskog organizma, a opet nesavršen u umu i karakteru. Svi koji su naučili čak i prva načela zakona iz fiziologije, moraju odmah uvidjeti apsurdnost takvog prijedloga. Ti nas zakoni najočitije uče tome da su karakter i organizam jedno; da bi savršeni organizam sigurno ukazivao na savršen karakter. Ali ako bismo trebali, na trenutak, pretpostaviti bilo koji od ovih nerazumnih prijedloga mi bi odmah naišli na prigovor da bi tisuću godina bilo predugo razdoblje u kojem bi se moglo iskušati poslušnost ili neposlušnost *savršenog* bića. Adam, kao savršen, dobio je vrlo kratko suđenje, barem koliko mi možemo prosuditi iz Svetog Pisma.

Nadalje, kad bismo mogli zamisliti svijet savršen i da je na suđenju, bili bismo dužni također zamisliti ga podvrgnutog savršenom zakonu; i da budući bez nesavršenosti također bi bili

bez ikakvog zaklona ili pokrivača mrlja, i stoga u potpuno istom položaju kao i Adam kad je stajao na početku, na svom suđenju. U tom slučaju ne bi bilo potrebe za Kristovim Posredničkim Kraljevstvom i vladavinom od tisuću godina; jer savršeni zakon predstavlja božansku pravdu, istu onu s kojom se postupalo s Adamom na početku, i to je isto što mora proći čovječanstvo na kraju – pred kraj Milenija, inače Bog ne bi mogao prihvatiti svijet u vječnu naklonost. Takva gledišta, dakle, vidimo, u potpunosti se razlikuju od božanske pripreme.

Zapazimo sada ljepotu, sklad i razumnost i dosljednost božanskog plana uskrsnuća kroz sudove. (1) Svijet koji izlazi praktički u istom mentalnom, moralnom i tjelesnom stanju u kojem su otišli u grob, odmah bi se identificirao osobno i u odnosu s drugima. „Na mjestu na koje stablo padne, ondje će biti,” i buđenje ili pozivanje iz groba, bit će kao završetak sna, sama figura koju Gospodin koristi ne samo u odnosu na tijelo Kristovo, nego općenito i za svijet, o čijem se budućem buđenju, budući da je dio njegovog plana, govori kao buđenje iz sna. Kao što se neko buđenjem iz sna nađe u praktički istom stanju u kojem je legao, plus blago okrepljenje i brzo se prisjeća događaja i okolnosti koje su prethodile njegovom snu, tako mi vjerujemo će biti sa svijetom općenito, kada će „čuti glas Sina Čovječjega i izaći će.”

Pod ovim ne mislimo da će oni točno izaći u istom fizičkom stanju kao u trenutku umiranja, jer bi to podrazumijevalo apsurd. Na primjer, onaj čija su pluća propadala do posljednjeg daha je dahtao, ne trebamo očekivati da će se vratiti dahtajući i bez pluća; onaj čija je glava bila odsječena od tijela ne bi se probudio bez glave, i isto tako i onaj koji je izgubio ruke ili stopala ili prste ili nožne prste, ne bi se moglo razumno očekivati da će „izaći” bez ovih udova. U nedostatku bilo čega određenog u Svetom Pismu kako bismo vodili svoje zaključke, moramo pretpostaviti da će izlazak svijeta biti s onim što bi se

sada smatralo prosječnim zdravljem i snagom; takvim, na primjer, kakvo je Gospodin volio dati onima koje je izliječio pri svom prvom dolasku. Ozdravljeni nisu napravljeni *savršeno* zdravima, inače bi mnogi od njih možda živjeli stoljećima, kao i savršeni Adam. Dapače, trebali bismo pretpostaviti da su restauracije bile u prosječno zdravlje i snagu, i to će biti u vrijeme buđenja, kad će ih isti glas zazvati iz smrtnog sna da oni mogu čuti njegove riječi i poslušnošću „*dostići*” život vječni i njegova savršenstva uma i tijela, zbog kojih je on pripremio vrijeme obnove i discipline, sudova i blagoslove Kraljevstva.

Niti postojanja preuzimaju se upravo tamo gdje su pale u smrt, tkanje iskustva nastavit će se i brzo se prilagoditi promijenjenim uvjetima; a u međuvremenu pojedinac neće izgubiti svoj identitet, niti biti izgubljen za svijet i društveni krug kojega je bio dio. Tako će prošla iskustva s grijehom i sebičnošću predstavljati dragocjeno bogatstvo znanja, korisno u pravilnim procjenama u budućnosti, omogućujući oživljenje kako bi uvažio prednosti koje proizlaze iz vladavine pravednosti i života za razliku od prethodne vladavine grijeha i smrti. I njemu će biti na korist što on prije svega mora prihvatiti Krista Kralja kao svog Otkupitelja, priznajući vlastitu nesavršenost i nedostojnost – mora se uhvatiti Životodavca prije nego što uopće može započeti ići povišenom cestom svetosti. To će biti u njegovu korist, također, što mora sam poduzeti korake u pobjeđivanju svojih vlastitih slabosti i u postizanju savršenstva postavljenog pred njega kao cilj.

Tako stečene lekcije duboko će se urezati u njegovo sjećanje, u njegov karakter, i podesit će i pripremiti ih za završno testiranje na kraju Milenijskog doba, kada će biti zahtjevana apsolutna *odanost srca*. U međuvremenu, njegove nesavršenosti neće raditi na njegovu štetu ili biti zaprekom, jer proporcionalno njegovoj slabosti ili jačini karaktera bit će

zahtjevi sudaca – koji se svi sada sami pripremaju vlastitim iskustvima s grijehom i slabošću da bi suosjećajno sudili i bili istinski korisnima. Takva iskustva od strane sudaca ne bi bila toliko bitnima da nije božanski plan postupnog oporavka – „uskrснуće sudovima.”

To gledište u potpunosti se slaže s božanskom izjavom ustima Daniela proroka u odnosu na uskrснуće: „Tada će se probuditi mnogi koji spavaju u prahu zemaljskom; jedni za vječni [trajni] život, a drugi za sramotu, za vječni [trajni] prezir.” (Dan. 12:2) Ovdje vidimo istu podjelu probuđenih koju je i naš Gospodin točnije objasnio. Jedan razred probuđen je za život u njegovom punom, cjelovitom smislu; druga klasa je probuđena, ali ne u život. Kad se probude, još uvijek su u smrti, jer nemaju priznanje od Boga – nisu vitalno povezani sa Sinom. „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina neće vidjeti život.” Svijet općenito, tada, „izlazi” kako bi se mogli upoznati s činjenicom da je Božjom milošću omogućen *život* i *obnova* velikom žrtvom pomirenja; da je Životodavac uzeo u ruke svoju veliku moć i slavu, kao Prorok, Svećenik i Kralj, te da dolaskom u njega mogu postupno, korak po korak, dostići život.

Prorokova izjava glede ove druge klase – tih što izlaze na sramotu i trajni prezir – značajna je. Da su izašli savršeni, ne bi bili u sramotnom i prezirnom stanju, jer savršenstvo je uvijek izvrsno. Stoga ove riječi potvrđuju da oni izlaze nesavršeni, i Gospodinovo dodano objašnjenje uvjerava nas da oni izlaze u svojoj nesavršenosti, da oni mogu, ako hoće, postići uskrснуće, savršenstvo, pod suđenjem ili sudovima kojima će biti podvrgnuti – nagrađujući njihovu poslušnost i kažnjavajući i disciplinirajući njihove neposlušnosti.

Nerona smo već koristili kao ilustraciju; i kao što je sigurno da će on biti jedan od onih koji će izaći na sramotu i trajni prezir,

možemo ga koristiti i u daljnjoj ilustraciji. Kad imamo na umu da buđenje usnulog svijeta neće započeti sve dok sadašnja generacija svijeta neće će biti dovedena pod Kraljevsku vlast, do znatne mjere pravednosti i inteligencije, lako ćemo shvatiti da će se Neron, po izlasku, naći usred vrlo različitih društvenih uvjeta od onih koji su prevladavali kad je umro. Naći će poroke koje je prakticirao i njegovao vrlo diskreditiranima, a vrline kojih se klonio i progonio naći će postavljene na vlast i u općenitoj naklonosti. On će biti krajnje neskladan sa svom okolinom, puno više od drugih manje tvrdoglavih, manje rasipnih, manje zlobnih, manje prezirnih. Naći će se dobro poznatim sa stranica povijesti, i u općenitom *preziru* zbog zlouporabe njegovih moći i prilika – ne samo kao ubojice vlastite majke, nego i kao progonitelja i mučitelja Gospodinovih vjernih.

Svaka dobra i čestito raspoložena osoba je dužna držati takav karakter kakav je njegov u „preziru” i pod takvim okolnostima on će biti obavezan pretrpjeti veliku „sramotu.” Međutim, on izlazi u uskrsnuće sudovima – u svrhu pružanja mogućnosti *uspona iz* svog sramotnog i prezirnog stanja u potpuno savršenstvo ljudske prirode; i u kojoj mjeri će dostići život, u kojoj će mjeri postići uskrsnuće iz smrti, ovisit će u potpunosti o njemu. Najprije od svega, on mora upoznati Istinu; on mora vidjeti sebe u svojim istinskim bojama; on mora vidjeti kao kontrast savršenog čovjeka – onakvog kakav je predstavljen u drevnim dostojnicima, tadašnjim „kneževima.” On mora na djelu vidjeti zakone pravednosti za razliku sa svojim prethodnim znanjem o djelovanju vladavine grijeha i smrti. Ako, onda, odlučno zadrži zli utjecaj i otvrdne svoje srce i odbije poslušnost, mora umrijeti Drugom smrću – nakon što je uživao i odbacio privilegije i mogućnosti koje je Gospodin osigurao za njega i cijelo čovječanstvo.

Ali ako će se, naprotiv, poniziti, priznati svoj grijeh i postati poslušan zakonima Kraljevstva, on će tako odmah započeti svoj uzlazni put prema životu – njegovom uskrsnuću ili ustajanju prema potpunom oporavku od pada. Ako će se tako „*uspinjati*” po povišenoj cesti svetosti, istodobno će se očistiti od „*prezira*” svojih bližnjih, i shodno tome naći olakšanje za sebe od „*srama*.” Jer mi ne možemo sumnjati da ako je na nebu radost zbog jednog grešnika koji se pokaje da će biti radost na zemlji među svim ljudima sa ispravnim stavom kada će oni s vremena na vrijeme vidjeti grešnike koji se okreću od pogrešaka njihovih putova k poslušnosti Gospodinu; a hvalevrijedan prijezir prvog prema grijehu i njegovoj podlosti mora postupno dati mjesta suosjećajnom uvažavanju napora usmjerenih u pravcu pravednosti. Tako ako bi Neron ikad postao potpuno poslušan Gospodinu, i postigao život vječni u „*uskrsnuću kroz sudove*” bit će vrlo poštovan i njegova prošlost će biti potpuno zaboravljena – baš kao i sada, kad razmišljamo o apostolu Pavlu, sjećamo se njegove plemenite samopožrtvovnosti i vjernosti Gospodinu, praveći razliku od Savla, progonitelja koga je on proglasio poglavarom „*prvim od svih grešnika*.”

Kazne za Grijehe ovog Života

Pita li netko, neće li biti kazne za grijeh sadašnjeg vremena? Odgovoramo da će pravda sigurno odmjeriti kaznu za svaki grijeh. Adamov grijeh, kao što svi prepoznajemo, je kažnjavan šest tisuća godina, i ispod te je kazne cijelo stvorenje uzdisalo i mučilo se i tonulo u smrt. Taj grijeh i svi dodatni grijesi pod utjecajem slabosti i izopačenosti koji proizlaze iz Adamova grijeha, svi su uključeni u pomirenje ostvareno velikom žrtvom za grijeh. Grijesi za koje je potrebna dodatna kazna bili bi takvi kakvi nisu izravno rezultat Adamskog pada i izopačenosti – takvi kakvi su donekle bili svojevoljni. Takvi namjerni grijesi moraju svi biti kažnjeni; ali mi očito nismo u

sadašnje vrijeme kompetentni za prosudbu što bi bila prava ili razumna kazna za takve grijehе – potpuno ili djelomično namjerne.

Nesumnjivo je to bio jedan od razloga zašto nas je Gospodin uputio da „ništa ne sudimo prije vremena.” Na kraju će sud biti u našim rukama – kao što je napisano: „Ne znate li da će sveci suditi svijetu?” – naš Gospodin Isus je glavni od tih sudaca. Gospodnja izjava je da će onaj koji je znao volju svoga Gospodara i nije je učinio biti udaran s mnogim udarcima, dok će onaj tko nije znao i učinio je stvari vrijedne udaraca dobiti nekoliko udaraca. (Luka 12:47,48) To nam ukazuje da se krivnja svojevoljnosti grijeha u velikoj mjeri treba mjeriti našim znanjem o Gospodinu i njegovoj volji. Stoga Crkva, i oni koji tijekom ovog Evanđeoskog doba dolaze pod svjetlost i utjecaj Crkve, biti će držani odgovornima u većoj mjeri od drugih. Neron, iako nije od Crkve, nije začet od Duha, i prema tome, proporcionalno manje odgovoran nego je Crkva ipak je imao znatan kontakt s djecom svjetlosti; i stoga, možemo pretpostaviti, da je imao veliku mjeru odgovornosti u vezi sa svojim zločinima.

„Grijesi Nekih Ljudi Idu Prije Na Sud”

Razmatrajući kazne namjernih grijeha na osnovu uživanog svjetla, ne smijemo zaboraviti Apostolovu izjavu, da „Grijesi nekih ljudi idu prije na sud, i neki ih slijede.” (1. Tim. 5:24) Ne znamo do koje mjere su Neronovi grijesi već dobili određenu mjeru kazne; ne znamo u kojoj je mjeri psihički patio ili fizički; ne znamo, dakle, u kojoj mjeri će kazna za njegove grijehе doći nakon i sustići ga tijekom doba Suda. Radi argumenta pretpostavimo da u prošlosti nije dobio posebne kazne, i da će udarci za njegove grijehе uslijediti poslije, i zapitajmo se kakva će biti priroda izvještaja protiv njega, i kako će on dobiti udarce ili kazne? Nismo kompetentni odgovoriti na ova pitanja

bez rezerviranosti ili uvjetno, ali svi prepoznamo općenito načelo koje već djeluje kod svakog čovjeka, bilježeći rezultat vlastitih povreda znanja i savjesti. Mi vidimo da u kojoj mjeri se istinu, svjetlost, znanje i savjest može povrijediti u istom omjeru je potkopan karakter; i u kojoj se mjeri ovo nastavi, obnova će mu biti teža.

Razumno možemo prosuditi da je Neron sigurno potkopao svoj karakter i savjest u vrlo velikoj mjeri. Ako će onda u buđenju „izaći” kakav je umro, samo da bi imao priliku za razvoj, mi možemo lako vidjeti da je svakim korakom prema dolje koji je poduzeo u prošlosti, svakim narušavanjem savjesti, svakim svjesnim protivljenjem pravednosti, nanio povredu svom karakteru koji, ako ga ikad pobjedi, će trebati srazmjeran napor da opozove svoje korake i da ponovno izgradi onaj dio karaktera kojeg je bezobzirno uništio. Nije na nama da kažemo da će to i to samo biti kazna za grijeh sadašnjeg vremena; ali da bi to trebalo biti slučaj čini nam se razumnim. Zadovoljni smo u svakom slučaju, da stvar ostane na ovome, uvjereni da će odluke proslavljene Crkve imati potpunu odobravanje svih koji imaju Gospodinov Duh. Ne možemo pretpostaviti da će naš Gospodin uživati u vraćanju zla za zlo, ili u nanošenju bespotrebne boli čak i najzlobnijem, ali odluka velikog Vrhovnog Suda koja je već donesena stajat će, naime, „Plaća za grijeh je smrt” – Druga smrt.

„Tako je i [Glavno] Uskrsnuće [Posebnih] Mrtvih”

– 1. Kor. 15:42 –

Uskrsnuće Crkve nazvano je *Prvim* Uskrsnućem, ne u smislu prioriteta (iako će imati prioritet), nego u smislu biti glavno, najbolje, nadmoćnije. Mi smo već vidjeli da postoje različiti redovi u uskrsnuću – od kojih su tri *za život*, do savršenstva, iako na različitim nivoima bivanja; Crkva zauzima

prvo mjesto, „veliko mnoštvo” i drevni dostojnici su slijedeći po redu; i to naknadno će ili poslije biti opće uskrsnuće svijeta, otvoreno cjelom svijetu čovječanstva, tolikom broju njih koji će prihvatiti božanske odredbe i pripreme – uskrsnuće sudovima koje će biti dovršeno tek krajem Milenijskog doba. U tom smislu riječi doista će biti činjenica da „ostali mrtvi” neće živjeti „dok se ne završi tisuću godina” – neće imati život u njegovom punom, pravilnom, cjelovitom smislu; neće biti potpuno uskrsnuti *iz smrti* sve do tada. Tako gledano sporna klauzula iz Otkrivenja 20:5* utvrđeno je da je u potpunosti u skladu s općim tenorom Svetog Pisma. Sva ta uskrsnuća nakon prvog, odnosno glavnog, nesumnjivo će biti pod vlašću i nadzorom proslavljene Crkve, čija je slavna Glava, u tu svrhu, dobio svu moć i autoritet od Oca. Razmotrivši djelo uskrsnuća Crkve za druge, razmotrimo sada što Sveto Pismo pokazuje posebno što se tiče Prvog Uskrsnuća. S kakvim će tijelima izići Novo Stvorenje? Što će biti neke od njihovih osobina i moći?

Apostol izjavljuje: „Kakav je zemljani, takvi su i zemljani; a kakav je nebeski, takvi su i nebeski.” (1. Kor.15:48) Mi razumijemo da ove riječi znače da će svijet općenito doživjeti obnovu do ljudskog savršenstva, bit će poput zemaljskog – poput prvog Adama, prije nego što je sagriješio i poput savršenog „Čovjeka Krista Isusa” prije nego što je bio začet za novu prirodu. Radujemo se sa svijetom u ovom veličanstvenom izgledu ponovnog postajanja punom i cjelovitom zemaljskom slikom svog božanskog Stvoritelja. Ali još se više radujemo

---

*Već smo skrenuli pažnju na to da klauzula „A ostali mrtvi nisu oživjeli sve dok se nije navršilo tisuću godina” je bez bilo kakve podrške drevnog MSS-a starijeg od petog stoljeća; ipak je u potpunosti u skladu s onim što ovdje predstavljamo, jer izraz „oživjeli” treba shvatiti da se odnosi ne na buđenje već na puni povrat u život u savršenom stupnju. Vidi bilješku sv. I, str. 288.

dragocjenim obećanjima datima Evanđeoskoj crkvi, „pozvanima” u skladu s božanskom namjerom, koji trebaju imati sliku nebeskog – sliku Stvoritelja, u još višem i posebnijem smislu – biti ne tjelesne slike, već duhovne slike. „Bit ćemo poput njega [proslavljeni „promijenjeni” Isus], jer vidjet ćemo ga *takvog kakav jest.*” On je duhovno biće, „*izričita slika Očeve osobe,*” „daleko iznad anđela, kneževina i moći i svakog imena koje je imenovano,” i prema tome, daleko iznad savršenog čovječanstva. Ako ćemo mi biti poput njega i dijeliti njegovu slavu i njegovu narav, to znači da ćemo i mi biti slike Očeve osobe, „kojega *čovjek* nije vidio niti može vidjeti, prebivajući u svjetlosti u koju nijedan *čovjek* ne može pristupiti”; ali kome možemo pristupiti i koga možemo vidjeti onakvog kakav jest, jer smo bili „promijenjeni.” (1. Ivanova 3: 2; 1 Tim. 1:17; 6:16; Izl. 33:20)

Da ga netko ne bi krivo razumio, Apostol štiti gore navedeno dodajući: „I kao što *smo* [Crkva] nosili lik zemljanoga, nosit *ćemo* i lik nebeskoga.” Nije Apostolova mislio da će svi nositi sliku nebeskog, u ovom smislu, ikad. Takva nije bila zamisao našeg Stvoritelja. Kad je stvorio čovjeka, zamislio je da ima *tjelesno, ljudsko, zemaljsko* biće, na svoju sliku [mentalno, moralno], da bude gospodar i vladar zemlje, kao predstavnik svoga nebeskog Stvoritelja. (Post 1:26-28; Psalam 8:4-7) Izbor Novog Stvorenja, kao što smo vidjeli, potpuno je odvojeno i razdvojeno od zemaljskog stvorenja. Oni su *izabrani iz svijeta* i čine samo „malo stado,” pozvano da budu klasa Gospodnjeg Kraljevstva, da blagoslovi svijet tijekom tisuću godina Milenijskog doba – naknadno, mi možemo biti sigurni, zauzimajući neku vrlo visoku i odgovornu poziciju, i obavljajući neke vrlo važne poslove, u provođenju daljnjih božanskih namjera – možda u vezi s drugi svjetovima i drugim stvorenjima.

Ali Apostol još dalje čuva stvar govoreći u objašnjenju prethodno navedenog (redak 50), „A ovo, braćo, kažem da

meso i krv ne mogu baštiniti kraljevstvo Božje.” Tako on pravi razliku između našeg sadašnjeg stanja u tijelu i našeg budućeg stanja kao duhovnih bića; najizričnije izjavljujući da sve dotle dok smo mi u tijelu mi ne možemo sačinjavati Gospodinovo Kraljevstvo ni u kojem stvarnom smislu, jer to Kraljevstvo treba biti duhovno, sastavljeno od duhovnih bića. Naš Gospodin, Glava, poglavar, vođa, primjer svojoj Crkvi, je slavno duhovno biće, čiji je uvid bio odobren Apostolu Pavlu (1 Kor 15:8), i čija vizija je bila dodijeljena Apostolu Ivanu u Apokaliptičnoj viziji. „Bit ćemo poput njega” – ne tijelo i krv, kao ostatak rase iz koje smo odabrani i čija će ih obnova ili uskrsnuće sudovima vratiti natrag u savršenstvo u tijelu i krvi, kao što će ista vremena obnove dovesti i zemlju u stanje koje je predstavljao rajski vrt u početku.

Ali Apostol je priznao činjenicu da će biti teško da u potpunosti shvatimo pomisao o tako temeljitoj promjeni Crkve iz tjelesnih, zemaljskih uvjeta u nebeske, duhovne uvjete. Shvatio je da će naša poteškoća biti manja u odnosu na one koji su zaspali smrtnim snom nego u odnosu na one žive i preostale do prisutnosti Gospodinove. Puno nam je lakše shvatiti misao da će usnuli biti uskrsnuti u novim duhovnim tijelima, kakva je Gospodin obećao pružiti, nego shvatiti misao kako će oni od svetaca koji žive u vrijeme Gospodinove druge prisutnosti, biti prihvaćeni od njega u njegovo duhovno Kraljevstvo. Gospodin nam preko Apostola to čini vrlo jasnim, govoreći, „Evo, objavljujem vam otajstvo: svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se izmijeniti, u trenutku, u tren oka, na posljednju trubu – sedmu trubu.” (1. Kor. 15:51,52)

Premda je Gospodin preko Apostola raščistio tajnu do neke mjere s ovim riječima, unatoč tome znatna mjera tajnovitosti otad je zamaglila i to jednostavno objašnjenje; jer mnogi od Gospodinovog dragog naroda su pobrkali riječ „usnuti” s riječju „umrijeti” i pretpostavili objašnjenje da će

sveći koji preostanu do Gospodinove prisutnosti biti promijenjeni bez umiranja, što uopće nije navedeno. Uzmite slučaj apostola, na primjer; umrli su i od trenutka smrti računalo se da „spavaju” do trenutka uskrsnuća. Umiranje je bilo trenutno djelovanje, dok se spavanje ili nesvjesnost nastavilo stoljećima.

Ova misao riječi „spavanje” mora biti vezana uz Apostolove riječi, kako bi se mogle razumjeti, naime: Neće biti potrebno da Gospodinov narod koji ostane do njegove druge prisutnosti *spava* u nesvijesti smrti čak ni na trenutak. *Umrijet će*, međutim, kako je objavljeno od Gospodina, preko proroka, govoreći o Crkvi: „Rekao sam, vi ste bogovi, svi ste vi sinovi Svevišnjega; ipak ćete svi umrijeti poput ljudi i pasti kao *jedan* od knezova.” (Psa. 82:6,7) Svijet općenito umire poput kneza Adama, kao njegova djeca, dionici njegove kazne; ali vjerni u Kristu Isusu *umiru s njim* – s knezom Isusom. (Iza. 9: 6; Djela 3:15; 5:31) Opravdani njegovom žrtvom, s njim postaju mrtvi, kao sužrtvovatelji. Oni „padaju” pod smrću žrtveno – poput drugog Kneza. „Ako budemo *mrtvi s njim* i *živjet ćemo s njim*.” Ali, kao što nam Apostol ističe njihova smrt neće značiti *spavanje* u nesvjesnosti – sam trenutak umiranja bit će sam trenutak „promjene” ili odjevanja s kućom s neba, duhovnim tijelom.

„Promjena” koja će doći onima preostalima od Crkve sve do Gospodinove prisutnosti je tako iznesena kao da je u svakom smislu riječi dio Prvoga Uskrsnuća. Ni u jednoj pojedinosti ne razlikuje se posebno od iskustva smrti koje mora biti zajedničko svim članovima jednog tijela. Jedina razlika između ostalih članova tijela a to će biti ono što apostol precizira; naime neće „*spavati*”. Ovi posljednji članovi tijela neće trebati spavati – ne će trebati čekati Kraljevstvo da dođe, jer će se ono tada uspostaviti. Oni će proći odmah iz aktivnosti službe s ove

strane zavjese u tijelu u djelatnosti službe s druge strane zavjese, kao usavršena Nova Stvorenja, članovi Krista.

„Nije se još očitovalo što ćemo biti”

Što se tiče moći i svojstava Novih Stvorenja, usavršenih, Apostol nam kaže da neće svi imati iste stupnjeve slave, iako će svi imati istu vrstu slave – svi će biti nebeska ili božanstvena bića. Postojat će jedna slava zajednička svima ovim nebeskim bićima, i daljnja slava zajednička ljudskim, ili zemaljskim, bićima. Svatko u svom savršenstvu bit će slavan, ali slava nebeskih bit će superiorna – transcendentna. Sveto Pismo nam govori da će Crkva u cjelini „zasjati kao sunce”. (Matej 13:43) Ovaj opis samog našeg Gospodina o budućoj slavi primjenjuje se na sve koji su od klase „pšenice”; ipak u svjetlu Apostolovog objašnjenja (redak 41) opažamo da će postojati razlike individualno u položajima i počastima crkve. Svi će biti savršeni, svi će biti nadasve sretni, ali, kao Otac što je iznad svega, i kao što je uzvisio Sina da bude odmah uz njega, i kako to ukazuje na razlike u slavi, veličanstvu i autoritetu, tako i među Gospodinovim sljedbenicima, od kojih su svi prihvatljivi, biti će razlike u stanju, „kao što se zvijezda razlikuje od zvijezde” veličinom i sjajem. (1 Kor. 15:41)

Naš Gospodin, u dvije svoje prispodobe, nagovještava tu istu razliku među njegovim proslavljenim sljedbenicima. Onaj koji je bio vjeran s pet talenata trebao je imati posebnu pohvalu kod Gospodinovog povratka; dok će se s ostalim vjernima koji su imali manji broj talenata, obračunavati proporcionalno. Onaj koji je bio vjeran u korištenju svoje mine, tako da je dobio deset mina, trebao je dobiti vlast nad deset gradova; i onaj koji je bio vjeran nad svojom minom i dobio pet mina proporcionalno bi povećao talente, blagoslove, mogućnosti i autoritet. (Mat. 25: 14-30; Luka 19: 11-27)

Niti se trebamo čuditi ovome, jer gledajući unatrag vidimo da dok je Gospodin izabrao dvanaest apostola i volio ih sve, bilo ih je troje koje je posebno volio i koji su mu bili u raznim prilikama bliži, i u još više povjerljivom odnosu od ostalih. Možemo biti sigurni, također, da kada se otvori „Knjiga života” i kada položaji najbliži Gospodaru na prijestolju budu bili dodijeljeni, oni s desne i oni s lijeve strane (najbliži njegovoj osobi), svi će biti prepoznati kao dostojni časti i odlikovanja koji su im dodijeljeni. (Matej 10:41) Uopće nas ne bi iznenadilo kad bismo sljedećeg do Gospodara pronašli Apostola Pavla, možda s Ivanom s druge strane. Misao nije vezana za mjesto ili položaj na sudačkoj stolici-- prijestolju – nego bliskost odnosa u moći i veličanstvu Kraljevstva. Možemo biti sigurni da će svi koji će sačinjavati to „malo stado” biti toliko ispunjeni Gospodinovim Duhom da u iskazivanju časti preferiraju jedni druge; i mi znamo sigurno da neće biti ljubomore, već da će božansku presudu glede dostojnosti u potpunosti odobriti sve Novo Stvorenje. To je tako u sadašnje vrijeme i još puno toga možemo očekivati u budućnosti. U sadašnje vrijeme čitamo da je „Bog postavio različite udove u tijelu kako mu je bilo drago,” i svi koji se slažu s Gospodinom neprestano traže, ne da promijene božansko uređenje, nego da ga prepoznaju i surađuju s njime. Tako će sigurno biti i u budućnosti.

Opisujući razlike između sadašnjih uvjeta i onih budućih, Apostol kaže: „Sije se u raspadljivosti: uskrsava se u neraspadljivosti.” „To” – Novo Stvorenje, čije je postojanje započelo u vrijeme posvećenja i začecem Duha. Novo Stvorenje koje se razvija i nastoji kontrolirati tijelo i učiniti ga svojim slugom, u skladu s božanskom voljom – Novo Stvorenje za koje se kaže da je živjelo u tijelu, kao u šatoru, dok je čekalo novo tijelo. „To” je posijano u raspadljivost, u trulo tijelo: „To” je otišlo u smrt; no ipak „To” nije predstavljeno kao mrtvo, već samo kako spava, dok se je

njegov zemaljski šator raspao. To je ono isto „*To*,” Novo Stvorenje, koje se treba odjenuti s nebeskom kućom, duhovnim tijelom, u Prvom Uskrsnuću.

To duhovno tijelo u kojem se podiže „*To*,” Apostol izjavljuje, bit će neraspadljivo – ono koje se ne može raspasti, koje ne može umrijeti. Riječ koja je ovdje prevedena neraspadljivost je *aphtharsia* i označava ono što je *otporno na smrt*, ono što se ne može raspasti ili umrijeti ili proći. To je ista riječ koja je u stihovima 50,53 i 54 ovog poglavlja prevedena „*neraspadljivost*,” i ista riječ koja je prevedena kao „*besmrtnost*” u Rim. 2: 7, i opet u 2 Tim. 1:10.

Izjava da će naša duhovna tijela biti neraspadljiva, besmrtna, veoma je značajna, jer jasno smo obaviješteni da ova kvaliteta besmrtnosti pripada samo Jehovi; dok je objavljeno o našem Gospodinu Isusu, da se zbog njegove vjernosti njegovo visoko uzvišenje dijelom sastojalo u tome što mu je bio odobren *život u njemu samome*, kao što Otac ima život u sebi. Misao je tu ista – da je slavna Glava Crkve doživjela upravo takvu „promjenu” u besmrtnost, u neraspadljivost, sudjelovanje u božanskoj prirodi. Ne zapanjuje nas da je Božji plan trebao biti tako velikodušan prema našem dragom Otkupitelju; ali nas sigurno zapanjuje da ovo svojstvo božanske prirode, koje je *dano* nikome drugome osim našem Gospodaru, trebalo obećati članovima njegovog tijela, koje korača njegovim stopama i traži slavu, čast i besmrtnost. (2 Pet. 1: 4; Rim. 2:7)

„Sije se u sramoti, uskrsava se u slavi.” Ovdje je ponovno na Novo Stvorenje ukazano sa riječi „*To*.” Tijekom sadašnjeg života svijet nas ne poznaje; ne shvaća to da smo mi začeti od Oca, da budemo njegova djeca na duhovnom nivou postojanja, te da boravimo samo privremeno u tijelu, za potrebe našeg ispitivanja, za testiranje naše vjernosti našem savezu žrtve. „Sad smo mi sinovi Božji.” Ali, neprepoznati, mi smo omalovažavani od strane svijeta; i zbog našeg posvećenja Gospodinu mi možda nećemo zauzimati čak ni časne položaje među ljudima premda

bi mogli imati prirodne talente kojima bi se mogli baviti da su bili predani svjetovnim težnjama. U svakom slučaju, i pojedinačno i kolektivno Crkva u tijelu sada je, kao što Apostol ovdje izjavljuje, „u sramoti,” u preziru; i, kao što drugdje izjavljuje da je naše tijelo trenutno tijelo poniženja (pogrešno predstavljeno u našem uobičajenom prijevodu kao „gadno tijelo”). (Fil 3:21) Ali kakvi će biti uvjeti u budućnosti? Hoće li sva sramota proći? Hoće li Crkva (glava i „tijelo”) biti takva kakvu će cijeniti i poštovati anđeli i ljudi? Hoće li Novo Stvorenje stoga biti „u slavi?” O da! To je jamstvo.

„Sije se u slabosti, uskrsava se u snazi.” Ovdje se još uvijek govori o Novom Stvorenju – slabosti koje su spomenute pripadaju sadašnjim smrtnim tijelima, njihove nesavršenosti, koje sva Nova Stvorenja osuđuju i koje Bog milostivo računa da nisu slabosti Novog Stvorenja, čije namjere, ili sklonosti prema Gospodinu su čiste, savršene, odane i jake. Da se ove slabosti ne će vezati za nova tijela uskrsnuća „izabranih” je najkonkretnije rečeno. „Uskrsava se u snazi” – snazi savršenstva, snazi nove prirode, snazi Božjoj.

„Sije se tijelo naravno, uskrsava tijelo duhovno.” Isto To, isto Novo Stvorenje. To je prirodno tijelo sada – jedina opipljiva stvar je tijelo. Samo milošću Božjom nam je dopušteno ovaj novi um *računati* kao Novo Stvorenje, i čekati vrijeme kada će tom novom umu biti dodijeljeno duhovno tijelo, njemu prikladno. Duhovno tijelo će tada biti To, u istom smislu kao što je to sada prirodno tijelo To. Kakva je ovo sjajna perspektiva! Uistinu, to je neshvatljivo nama koji nemamo nikakva iskustva osim takvih kakva jesu zajednička tjelesnom čovjeku – osim što su se naši umovi uhvatili vjerom Gospodinovih obećanja i objave, i ušli su u duh „stvari koje još nisu viđene.”

Ali ako nas je sama *pomisao* na nadolazeće slave izdigla iznad svijeta i njegovih briga, njegovih iskušenja, njegovih

ludosti i njegovih zadovoljstava, koliko će nam još više značiti stvarnosti kada budemo savršeni i budemo poput našega Gospodara i dijelili s njim njegovu slavu! Nije ni čudo što je naš Gospodin rekao Nikodemu: „Ako sam vam govorio o zemaljskim stvarima, a vi mi ne vjerujete, kako možete vjerovati ako vam kažem o nebeskim stvarima?” Nije ni čudo što objavljuje da moramo prije biti začeti od Duha svetoga da možemo čak početi shvaćati nebeske stvari. Stoga je nedvojbeno da će naša sposobnost trčanja utrke koja je stavljena pred nas u Evanđelju, naša težnja da pobijedimo duh svijeta i napade Protivnika, biti ovisno o tome kako ćemo biti poslušni božanskom savjetu, i ne ljubiti svijet i odložiti svaki teret i grijeh koji nas tako lako opsjeda, ne zapostavljajući naše sastanke i svakodnevno istražujući Sveto Pismo i u svakom smislu riječi koristiti prednosti i milosti i blagoslove dodijeljene nama kao djeci Božjoj. Ako radimo sve ove stvari, nikad nećemo pasti, jer tako će nam biti bogato potkrijepljen ulazak u vječno Kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista. – 1. Ivanova 3:2,3; Rim. 8:17; Ivan 3:12; 1 Kor. 2:14; 1. Ivanova 2:15; Efež. 6:10-18; Hebr. 12: 1,2; 10:25; Ivan 5:29; Djela apostolska 17:11; 2 Petrova 1:4-11

Čežnja za Domom

Kao što košuta žudi za vodenim potocima
Tako moja duša žudi za Tobom.

Oh, kad ću vidjeti tvoje lice,
Kad ćeš me Pozvati?

Koliko često noću okrećem oči
Prema mom nebeskom domu,
I čeznem za tim blagoslovljenim trenutkom kada ćeš mi Ti,
Gospodaru moj, zapovijediti, „Dođi!”

A opet znam da samo oni
Tvoje blaženo lice vidjet će,
Čija srca od svake mrlje grijeha
Očišćena su i slobodna

I oh, moj Učitelju i moj Gospodaru,
Znam da sam daleko od susreta
Sa svim blaženim Tvojim svecima u svjetlosti
Da se zajedništva držim dražesnog

Znam da oni koji dijele Tvoje prijestolje
Moraju biti po tvojoj Slici,
I sve dragocjene plodove Duha
U njima Otac vidjeti

Gospodine, strpljivo mi udijeli milost
Da težim svojim jadnim srcem,
I *zapovijedi svojem vremenu* da budem s tobom
I vidim Te kakav Jesi!

G.W.S.